

Sausio 10 d. 17 val. Panevėžio miesto dailės galerijoje atidaroma Šiauliuose gyvenančios dailininkės Žvėrūnos paroda „Simuliuojama tikrovė“.

„Veikdama sapne, nè nesuabejojau, kad esu realybėje, kol neatsibudau. Spėjau išanalizuoti ir interpretuoti pastarojo sapno detales, kol vėl neatsibudau ir nesupratau, kad šie apmąstymai tebuvo dar vieno sapno dalis. Kai atsibudau iš tikrųjų (bent jau taip galvoju), suabejojau, ar nesu dar vienoje simuliacijoje. Tik gerokai didesnėje, galingesnėje, sudarytoje iš milijardų visatų ir jas jungiančių sinapsių, kaip ir mano smegenys. Nes mano įsitikinimas sapno realybėje ir Realybės realybėje buvo visiškai toks pat. Visai kaip Platono Oloje. Net jei sugebėčiau atpažinti tikresnę realybę už šią. Turbūt nebūčiau pasiruošusi. Nes išdegtų akys. Kraujospūdis pakiltų taip, kad iš nosies pasipiltų karšta raudona lava. Nes ne taip lengva turėtų būti adaptuotis prie transcendentinės realybės, kai gimei draminėje realybėje“, – sako menininkė.

Skaitmeninės grafikos kūrinių parodoje pristatomi kiek ironiški, ryškus, net akį režiančio kolorito, siurrealistiniai vaizdiniai, siekiantys atkreipti dėmesį į vartotojišką kasdienybę. „Gyvename malonumų epochoje, o pasitenkinti darosi vis sunkiau, nes tapome trumpalaikių malonumų įkaitais.“ Pasitelkdama populiariosios kultūros simbolius autorė analizuoja šiandieninės visuomenės pjūvį. Negalėdamas susitaikyti su kasdiene realybe, šiandienos žmogus dangsto ją daiktais, naujomis patirtimis ir įvaizdžiais. Laviruojama tarp žaidimo su daiktiškuoju pasauliu ir beprotybės. Kaip aktorius, susitapatinęs su savo vaidmeniu ir negalintis jo paleisti, taip mes susitapatiname su daiktais ir butaforine realybe, kol smegenų vingiais ima tekėti ištirpdytas cukrus. Taip nors trumpam nusiraminame. Bent jau kol nejaukioje tyloje sukramtome paskutinį mėsinio kąsnį.

Parodoje autorė nesistengia pažvelgti į pasaulį smerkiančiu ar moralizuojančiu žvilgsniu – čia ji atlieka faktų fiksuotojo vaidmenį, pasitelkdama pačios susikurtus vartotojiško pasaulio simbolius. Greta šio daiktiškojo pasaulio, Žvėrūna analizuoja ir kūniškumo klausimą. Kūriniuose itin daug nuogo kūno vaizdavimo, tačiau jis nėra mistifikuotas ar, juo labiau, seksualizuotas. Jis priimamas kaip savaiminė duotybė. „Neturiu vulgaraus žvilgsnio į kūną – jis man labai gražus, sakralus, ne gėdos stabas, kurį reikėtų slėpti“, – sako menininkė. Su kūniškumu taip pat glaudžiai susijusios ir čia pat atsirandančios feministinės idėjos. Darbais siekiama pabrėžti, kad moters vaidmuo šiuolaikiniame pasaulyje turi būti lygus vyriškajam, tačiau grafikė neseka šių idėjų itin radikaliai ir netraktuoja paties moters kūno neigimo kaip lyčių lygybės rodiklio.

Živilė Spūdytė-Žvėrūna (g. 1992) Šiaulių universitete 2017 metais baigė grafikos magistrantūros studijas. Nuo 2011 m. dalyvauja grupinėse parodose, yra surengusi keletą personalinių parodų. Daugiausia kuria skaitmeninės grafikos srityje. 2017 m. gavo Šiaulių

miesto savivaldybės jaunojo menininko stipendiją. Aktyviai bendradarbiauja su Šiaulių dailės galerija.

Žvėrūnos paroda „Simuliuojama tikrovė“ veiks iki vasario 10 dienos.

